

Alexandra Krejčová,

Berouňka, která vyrůstala v samém srdci Berouna, na náměstí. Její rodina byla postavena na sportovních kořenech a tak není divu, že většinu svého dětství a dospívání trávila venku v přírodě. Konkrétně na kurtech na tzv. Špičce.

S kamarádkou partou hrávali tenis a různé běhací hry, kde o zábavu nebylo nouze. V letních večerech sedávali také u ohňů. Řeka Berounka byla pro paní Sašu celoročním milovaným místem. V létě se koupali a pod jezem pozorovali podvodní svět skrz vzduchovou bublinu. V zimě jezdily na bruslích až do sousedního Hýskova.

Po prázdninách nastala škola. Paní Saša navštěvovala berounskou školu, na kterou spolu s učiteli, kteří na ní učili ráda vzpomíná. Na prvním stupni ji její paní učitelka naučila milovat výlety. Na jednom z nich se například setkali se sběratelem národních písní Jindřichem Jindřichem. Paní Saše a její spolužákům zůstala paní učitelka v srdci a tak ji celá třída pomáhala při povodních v roce 2002, kdy byl její dům zatopen.

Ve třetí třídě zažila zase dojemné setkání s Alexejem Petrovičem Meresievem, který stál hned kousek od ní, na schodech školy. Později o něm shlédla film, kde vyšlo najevo, že nemá nohy. I přesto všechno mu to nebránilo stát se hrdinou.

Osobně se setkala také s prezidentem Antonínem Zápotockým a první kosmonautkou Valentinou Těreškovovou, která byla na návštěvě zdejší, nyní již zbourané, textilky TIBY. Těreškovová byla totiž sama dělnice z textilní továrny. Milovala sledovat závody Míru a dodnes vzpomíná, jak fandili Františkovi Smolíkovi.

Po ZŠ chodila na místní gymnázium.

Studovala však speciální obor, který se jmenoval: Základy zemědělské výroby. Díky tomu pak na jejím výučním listu stálo: Pěstitel, chovatel ale navíc měla i maturitu.

V tomto oboru ji provázely dnes nezvykle znějící praxe: V JZD se starali o krávy, V betonové silážní jámě která je dnes již zasypaná, sešlapávali gumákama zbytky z polí a z cukrovarů. Chystali brambory a mrkev na sadbu. Jezdily všude po okolí na brambory a na Rakovnicko, na chmelové brigády. Na ty vzpomíná moc ráda. Zde jediného důvodu: Byla tam sice práce ale hlavně legrace.

Školní hřiště měli obyčejné, jen škváru, později dokonce haldy hlíny rozježděné buldozerem. Ty buď na tělocviku vybíhali nebo se mezi nimi učili jezdit traktorem.

Po maturitě se dostala na VŠ pedagogickou. Ale jen pod podmínkou, že bude navštěvovat obor P.O.T.V. - Bude dělat pionýrskou vedoucí.

VŠ vystudovala, ale do práce nastoupit nemohla. Narodily se jí dvě děti.

Když už pracovat mohla, začínala ve školní družině. V roce 1974 konečně přešla na první stupeň. Opět vzpomíná na velmi laskavé zasvěcování učitelů, kteří ji byli průvodci a vlastně oni ji naučili, jak učit, plánovat a poslouchat ředitele. Dodnes jim je za to velmi vděčná.

Později přešla na druhý stupeň, kde učila český jazyk a dějepis, což jim moc bavilo. V té době byly děti velice vstřícné, poslušné a vděčné za péči, kterou od učitelů měly.

Vzpomíná na nacvičování spartakiád, kdy ji jednou svěřená skupina velkých kluků bojkotovala a ona za nesplnění úkolu dostal důtku. Po druhé už ale byla hvězdou. Se svými chlapci s „červenými raketami“ se dostala až na Strahovský stadion.

Dnes má pocit, že předměty jako Branná výchova, dílny či pozemky by se měly opět intenzivněji na školách učit, protože při nich děti získávaly konkrétní dovednosti. Uměly vzít do ruky šroubovák, výpěstky ze zahrádky mohly přispívat školní kuchyni a hlavně věděly, jak se zachovat v překérních situacích. Jak požár tak i třeba povodeň... V budově školy vysela kolejnice, na kterou se bušilo, když byl poplach.

Nacvičovali také chování v případě náletu nebo výbuchu atomové bomby. Pochod v plynových maskách terénem ji jednou uvedl také do nepříjemné situace. Masku s obalem se nesměla sundat z těla ani při svačině. Jeden chlapec to ale udělal. V tu chvíli se ale zrovna objevila kontrola, která mi nejspíš masku nenápadně vzala a pak důrazně vytkla paní učitelce, že situaci řádně neohlídala.

Přišel rok 1989 – chvíli se ve školách nemuselo tolik schůzovat, plánovat a vykazovat činnost, ale brzy se zase vše vrátilo do starých kolejí.

Znali zatím jen tužku a papír, ale tady už přichází jako nezbytnost technika. Pro paní učitelku Krejčovou má svoje výhody i úskalí:

Dříve říkala dětem: „Nevíš, vem si knížku, běž do knihovny.“ Znalosti se nabývaly sice těžce, ale byly trvalé. „Dnes si děti mohou hned kliknutím mobilu zjistit vše, ale pamatují si málo,“ dodává paní Alexandra.

Podle ní jsou dnes děti bez pomoci rodičů ztracené. Děti slabší, zařazené do normálních tříd podle ní nemají šanci na prožitek z úspěchu. Jsou frustrované a efekt učení je slabší.

„Školství dřív nebylo špatné... děti byly větší kamarádi a uměli se zabavit slušně kdekoli. Vážily si učitelů a byly poslušné. Dnes učitel ztrácí u dětí respekt.

Na závěr by nám paní Saša ráda řekla nějakou tu životní větu chcete-li MOTTO:

„Když budete vnímaví, budete se dobře učit a věnovat se učení, budete mít ohromný vklad do života.

Už naši předci chodili do světa na vandr získat zkušenosti. V tom máte dnes velkou výhodu, využijte ji a určitě se vám to v životě vrátí....

Za rozhovor děkuje Daniel Trubák a tým paměti národa ze ZŠ Wágnerka.